

Τὸ ἐρώτημα πὺ θέτει τὸ βιβλίο αὐτὸ μᾶς εἰσάγει ἀναντί-
λεκτα στὸ εὐρύτερο πλαίσιο τῆς τραγικῆς ἀντινομίας με-
ταξὺ ἁγίου καὶ βέβηλου, Λόγου καὶ μύθου, λύτρωσης καὶ
ἀπώλειας. Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας, ὅσο δὲν τὸν συν-
θλίβει ἡ ἀνυδρὴ καθημερινότητα, παραμένει ἀναζητητῆς
τοῦ ἔσχατου νοήματος τῆς ζωῆς. Ἀναμένει καὶ προσδοκᾷ
μὲ ἀσίγαστη πείνα καὶ δίψα τὸ ἐντελῶς νέο, τὴν κορυφὴ
τῆς Ἀλήθειας. Κι ἐδῶ ἀποκαλύπτεται ἡ Ἐκκλησία, ὡς
νέα ἀντίληψη γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ καὶ ὡς εὐαγγέλιο
γιὰ τὴν ἱστορία. Ἡ ἀποστολὴ τῆς εἶναι τὸ «ἀνοιγμα» στὸν
κόσμο καὶ τὸ «ἀγκάλιασμα» τοῦ ἀνθρώπου, μὲ ἕναν τρόπο
προσωπικό, μοναδικὸ καὶ λυτρωτικό. Ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς ἐγ-
καινίασε μὲ τὸν πιὸ ἐγκυρο καὶ ἀμετάκλητο τρόπο τὴν
ἀναφορὰ μας στὸν Θεὸ ὡς πατέρα καὶ τὴ ζωὴ μας πλέον
ὡς κοινωνία ἀγάπης ἀδελφῶν μεταξύ μας.

Ἄν σήμερα χάνουμε τὸ δρόμο μας, ἂν διαγράφουμε τίς
σταθερὲς ἀξίες μας, ἂν συμβιβάζομαστε μὲ τίς ἀρχές μας,
αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι θεωροῦμε τὴν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ
καὶ τὴν Ἐκκλησία του εἶτε ὡς γεγονὸς θρησκευολογικὸ
εἶτε οὐτοπικό. Ἔτσι ὅμως ψευτίζει ἡ ζωὴ μας, σκοτώνου-
με τὴν ἐλπίδα· κηδεύουμε τὸν Θεό. Μιὰ εἰλικρινέστερη
στάση ζωῆς μᾶς ἀνοίγει τὴν προοπτικὴ νὰ βιώσουμε τὸ
βαθύτερο καὶ οὐσιαστικότερο πνευματικὸ νόημα τῆς ἐκ-
κλησιαστικῆς ζωῆς, πέρα ἀπὸ τὸ ἄτομο καὶ τίς ἀτομοκεν-
τρικὲς εἰδωλοποιήσεις. Χαίρομαι δὲ ἰδιαίτερα διότι μὲ τὸ
θέμα αὐτὸ καταπιάνεται ὁ ἀγαπητός μου καθηγητῆς κ.
Γ. Πατρῶνος, ἀδελφικὸς φίλος ἀπὸ τὰ νεανικὰ φοιτητικά
μας χρόνια.

Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος, Πρόεδρος